

Fraga i la covardia

Manuel Fraga Iribarne té la culpa de moltes coses. I greus. Però no té gens de culpa de la covardia d'una societat que ni, quan es mor, no sembla capaç de passar-hi comptes.

Manuel Fraga Iribarne té la culpa de moltes coses. I greus. Però no té gens de culpa de la covardia d'una societat que ni, quan es mor, no sembla capaç de passar-hi comptes. No puc dir que em sorprenga que la dreta espanyola plore avui. Ho trobe normal. Fraga n'ha estat durant dècades un dels dirigents més grans, si no el més gran. I als de la dreta, no crec que els importe gaire la diferència entre la dictadura i la democràcia. Ploren el seu home. I tampoc no és que em sorprenga gaire l'actitud de l'esquerra oficial o de la immensa majoria dels mitjans que simplement han recordat el Fraga 'fundador del PP i president de Galícia', com si abans no hagués existit. No em sorprèn perquè ja entenc que no és fàcil de reaccionar-hi ara, després de tants anys d'esborrar la memòria. Però que reste ben clar que és precisament la covardia d'aquesta societat, que ha permès que un home com Fraga pugui morir sense haver passat vergonya de les coses que féu i sense haver de renegar ni tan sols dels seus crims. Crims gens metafòrics. Entre aquests, l' [assassinat](#), en ple franquisme, del dirigent del PCE Julián Grimau porta la seua signatura. I també els morts de Vitòria, els que inspiraren 'Campanades a mort' de Lluís Llach, una cançó impagable que clama 'que en la mort us persegueixin les nostres memòries' Per cert: per als teòrics de la comunicació la comparativa de la reacció de Twitter i Facebook amb la dels mitjans de comunicació tradicionals pot explicar molt bé per què aquests s'enfonsen cada dia un poquet més.

16 gener 2012

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)